

Middelen en voornaamste argumenten

- Volgens artikel 14 van richtlijn 1999/31/EG mocht de exploitatie van stortplaatsen die op het tijdstip van de omzetting van deze richtlijn in nationaal recht reeds in gebruik waren, niet worden voortgezet tenzij ten laatste op 16 juli 2009 de volgens de Europese richtlijn vereiste maatregelen werden getroffen. Zo niet, moesten zij worden gesloten.
- De Cypriotische autoriteiten hebben zelf erkend dat van de 115 plaatsen waar afvalstoffen ongecontroleerd werden verwijderd (en die wegens het „ongecontroleerde” karakter van het verwijderen en het beheren van de afvalstoffen, niet voldoen aan de voorschriften van artikel 14 van richtlijn 1999/31/EG en waarvan de exploitatie dus niet mag worden voortgezet), die voorheen reeds in gebruik waren op het Cypriotische grondgebied, twee nog steeds in werking zijn in de provincies Nicosia en Limassol en dat niet is voorzien in de sluiting van die stortplaatsen vóór midden 2015 of begin 2016.
- Een zekere verbetering in het beheer van afvalstoffen op het Cypriotische grondgebied heeft zich voorgedaan, zij het met een aanzienlijke vertraging, aangezien volgens artikel 14 van richtlijn 1999/31/EG de vereiste maatregelen ten laatste op 16 juli 2009 moesten zijn getroffen, en niettegenstaande het feit dat, zoals de Cypriotische autoriteiten erkennen, twee plaatsen waar afvalstoffen ongecontroleerd werden verwijderd nog steeds in werking zijn zonder controle en de schending van artikel 14 van de richtlijn dus voortduurt en niet kan worden aangenomen dat daaraan in de komende drie jaar een einde wordt gemaakt.

(¹) PB L 182, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Arbeidsgericht Nienburg (Duitsland) op 13 september 2012 — Bianca Brandes/Land Niedersachsen

(Zaak C-415/12)

(2012/C 366/44)

Proceestaal: Duits

Verwijzende rechter

Arbeitsgericht Nienburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bianca Brandes

Verwerende partij: Land Niedersachsen

Prejudiciële vraag

Moeten de relevante bepalingen van Unierecht, inzonderheid clause 4, punten 1 en 2, van de raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid, die als bijlage is gevoegd bij richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende de door de Unice, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid (¹), zoals gewijzigd bij richtlijn 98/23 (²), aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen nationale wetten,

collectieve arbeidsovereenkomsten of praktijken volgens welke bij een wijziging in de arbeidstijd van een werknemer als gevolg van een wijziging in het aantal werkdagen per week de omvang van het niet nog uitgeoefende recht op vakantie dat de werknemer in de referentieperiode niet heeft kunnen uitoefenen, aldus wordt aangepast dat het in weken uitgedrukte recht op vakantie in omvang weliswaar gelijk blijft maar het in dagen uitgedrukte recht op vakantie wordt omgerekend op basis van de nieuwe arbeidstijd?

(¹) Richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende de door de Unice, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid (PB 1998, L 14, blz. 9).

(²) Richtlijn 98/23/EG van de Raad van 7 april 1998 betreffende de uitbreiding tot het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland van Richtlijn 97/81/EG betreffende de door de Unice, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid (PB L 131, blz. 10).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italië) op 14 september 2012 — Crono Service Scarl e.a./Roma Capitale

(Zaak C-419/12)

(2012/C 366/45)

Proceestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Crono Service Scarl en andere

Verwerende partij: Roma Capitale

Prejudiciële vraag

Staan artikel 49 VWEU, artikel 3 VEU, de artikelen 3, 4, 5 en 6, 101 en 102 VWEU in de weg aan de toepassing van de artikelen 3, lid 3, 8, lid 3, en 11 van wet nr. 21 van [15 januari] 1992, voor zover deze respectievelijk bepalen dat „de zetel van de vervoerondernemer en de stalling uitsluitend mogen liggen op het grondgebied van de gemeente die de vergunning heeft afgegeven”; dat „een vergunning voor de verhuur van voertuigen met chauffeur alleen kan worden verkregen en behouden, indien de belanghebbende op basis van een geldige titel beschikt over een zetel, een stalling of een standplaats die gelegen is op het grondgebied van de gemeente die de vergunning heeft afgegeven” en dat „reserveringen voor vervoer via de dienst van verhuur van voertuigen met chauffeur dienen te gebeuren bij de betrokken stalling. Iedere verhuur van een voertuig met chauffeur begint en eindigt bij de stalling die zich bevindt binnen de gemeente die de vergunning heeft afgegeven, en het voertuig dient daar terug te keren terwijl de klant op het grondgebied van andere gemeenten kan in- en uitstappen?”